

Колесник Наталья. Структура статті в словаре фольклоронимов (на матеріалі бурлацких і батрацких песен). Проблема створення словаря фольклорних власних імен, який би представляв фольклороними системно, базировався, ввиду їх специфіки, на особливих принципах описання з метою адекватного зображення онимної парадигми українського фольклора, являється сьогодні актуальною. Створення національного словаря фольклоронимов забезпечить досліджувача матеріалом для об'єктивних і виснажливих студій національного фольклоронимопространства, сформує оптимальні для фольклорної ономастики умови дослідження матеріала і способи його обробки. Стаття продовжує цикл публікацій автора, присвячених лексикографуванню фольклоронимов. В ній розглянуто схему побудови словарної статті, наведено зразок лексикографування фольклорних власних імен, засвідчених текстами бурлацких і батрацких песен.

Ключевые слова: ономастика, фольклороним, лексикографія, словар фольклоронимов, словарна стаття.

Kolesnyk Natalia. The Structure of a Dictionary Entry in Folkloreonyms Dictionary (Based on Burlak and Labourers' Songs). The problem of compiling a dictionary of folklore proper names that would represent folklore onyms systematically was based depending on its specific field on specific principles of description with the aim to adequately describe onym paradigm of Ukrainian folklore is quite topical today. Writing National Dictionary of Folklore Onyms will provide a scholar with material for serious and comprehensive studies of national folklore onym space, form optimum for folklore onomastics conditions of material and ways of its research. The article is a continuation of a number of author's publications dedicated to lexicographical studies of folklore onyms. It discusses a structure of a dictionary entry, presented a sample of lexicographic representation of folklore proper names recorded in the texts of burlak and labourers' songs.

Key words: onomastics, a folklore onym, lexicography, a dictionary of folklore onyms, a dictionary entry.

Стаття надійшла до редколегії
30.07.2013 р.

УДК 811.161.2:373.47

Ірина Процик

«Зелено-білі наші кольори...»: кольороназви в соціолекті українських футболістів

У статті йдеться про функціонування кольороназв у мовленні українських футболістів. Проаналізовано номінації, у яких використано кольоративи, – прізвиська футболістських команд. З'ясовано, які асоціації покладено в основу такого називання: насамперед офіційні кольори футболістського клубу, специфіка регіону, із якого походить команда, а також цілком випадкові асоціації. Описано кольоронімені, які українські фанати вживають для ідентифікації власних команд, а також наведено приклади найменувань-прізвиськ закордонних футболістських клубів, у називанні яких уживається колірні лексика. Розглянуто також функціонування колористичної лексики в текстах, які становлять специфіку соціолекту українських футболістів, зокрема у фанатському фольклорі: скандуваннях, гаслах, зарядках, текстівках та піснях.

Ключові слова: соціолект українських футболістів, кольороназва, клубні кольори, прізвисько команди, фанатський фольклор.

Постановка наукової проблеми та її значення. Молодіжний жаргон та молодіжний сленг, а особливо специфіка мовлення окремих молодіжних субкультур – соціолектів, щоразу викликає більше зацікавлення в сучасному українському мовознавстві. І це дуже позитивна тенденція, адже ще донедавна «своєрідна національна жаргоніфікація» [10, с. 14], як пише у своїй монографії «Арго, жаргон, сленг» відома українська соціолінгвістка Леся Ставицька, виявлялася «не тільки у власне комунікативних аспектах, а й, на превеликий жаль, у сфері професійної та наївно-лінгвістичної метамовної рефлексії» [10, с. 14].

В останні роки помітно активізувалися соціолінгвістичні дослідження, особливо вивчення міського соціолекту (праці Світлани Мартос [5], Людмили Кудрявцевої та Ірини Приходько [4]), проте ґрунтовного аналізу особливостей мовлення певних суспільних груп, які репрезентують український урбаністичний простір, і надалі бракує.

© Процик І., 2014

Мета цієї статті – простежити особливості соціолекту українських футбольних фанатів – однієї з наймасовіших молодіжних субкультур в Україні, яка надзвичайно активно розвивається впродовж кількох останніх десятиліть (футбольний фанатський рух у нашій країні започатковано в 70–80-х рр. ХХ ст., а найактивніший період його формування припадає на кінець 90-х рр. ХХ ст. – початок ХХІ ст.).

У розвідці порушуватимуться питання специфіки фанатського соціолекту на лексичному рівні, адже саме лексичні засоби – це сутність соціолекту, основний елемент, який відрізняє мовлення окремої групи людей, пов'язаних певними суспільними зв'язками, від мовлення загалом. Предмет дослідження – тематична група кольороназв, лексеми якої активно функціують у мовленні українських футбольних фанатів. **Актуальність** порушення цієї теми зумовлена тим, що: 1) соціолект українських футбольних фанатів ще не був предметом ґрунтовного дослідження (окремі лексеми з фанатського мовлення принагідно проаналізовано в працях про сучасний молодіжний сленг та мову міста [4; 5; 10]; спробу представлення специфіки вербального самовираження фанатів зроблено в публікаціях [7–9]); 2) функціонування кольороназв у мовленні українських футбольних фанатів ще не було предметом спеціального розгляду. У розвідці, окрім самого аналізу кольорономенів, які використовують футбольні вболівальники для ідентифікації команд і їхніх фанатів, розглядатиметься також функціонування колористичної лексики в текстах фанатського фольклору: скандуваннях, зарядях, текстовиках та піснях.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Говорячи про футбольні команди, прийнято казати, що вони мають *клубні кольори*^{*}, на відміну від компаній, фірм, які впізнавані серед загалом за їхніми корпоративними кольорами.

Традицію використання *клубних барв* започатковано у Великобританії в 1891 р., коли англійська футбольна Ліга поставила вимогу, щоб кожен клуб визначився з основними кольорами, у яких він виступатиме під час футбольних матчів. Більшість команд обрало кольорову гаму свого графства або ж міста, що відображено в їхніх гербах (наприклад, «Лідс Сіті» став *синьо-жовтим*, узявши йоркширські барви, а «Бредфорд Сіті» вибрав *бордово-буриштиновий* варіант кольорів міста). Через рік Ліга усталила в регламенті, що у випадку збігання кольорів господарі повинні переодягнутися в запасний варіант форми; після Першої світової війни право вибору закріпили за стороною, що приймає гру. Воротарі за кольором форми не відрізнялися від своїх колег по команді аж до 1909 р., коли стражі воріт негласно вибрали собі за «свій» *зелений* колір. Річ в тім, що ця барва серед англійських команд не надто поширена, історично вона більш притаманна ірландцям (лише дві англійські команди – «Плімут» і «Бредфорд Парк Авеню» – гіпотетично могли претендувати на *зелений* колір як на свій клубний), а тому колористичний конфлікт за таких обставин був малоімовірний. Цікаво, що традиція стосовно *зеленого* кольору воротарської форми протрималася майже століття, а подекуди зберігається й дотепер [1].

Найпрактичнішим вважався *чорний* колір, проте він з кінця ХІХ ст. до 1992 р. був закріплений за арбітрами, а тому футбольним командам забороняли його використовувати; чорний колір міг бути тільки в поєднанні з іншою барвою. Лише останнім часом, коли судді стали виходити на матчі у формі яскравих кольорів, деякі клуби використовують для оригінальності чорну форму (як правило, виїзний її варіант чи запасний) [1], проте для жодної з футбольних команд чорний колір не є клубним.

Однак, попри те, що існувала вимога дотримуватися стандарту щодо *кольорів клубу*, не всі швидко й відразу визначилися зі своїми барвами. В історії футболу відомо чимало фактів, коли клуб не раз змінював свої кольори. Їх вибір та поєднання нерідко були для футбольних команд абсолютно спонтанними й нічим не вмотивованими. Проте зафіксовано випадки, коли точно відомо, чому той чи інший клуб має такі кольори. Наприклад, англійська команда «Норвіч» виступає у формі *канаркового* кольору. Ця барва була свідомим вибором, адже своє прізвище – «Канарки» – клуб отримав через те, що Норвіч має славу одного з центрів розведення птахів [1]; тут колір клубу став похідником від прізвища футбольної команди. Подібно, італійська «Фіорентина» з Флоренції, яка використовує у своїй символіці *фіалкові* барви й має прізвище «Фіалки», отримала його насамперед не через колірну подібність із фіолетовими квітами, а тому, що в емблемі клубу використано давній

* Жирним курсивом виділено лексеми із соціолекту футбольних фанатів, які мають сему кольору і які є об'єктом аналізу в цій статті, а курсивом – інші лексеми з фанатського мовлення.

герб Флоренції – фіалку. Проте найчастіше бувало навпаки – команда отримувала прізвисько від тих кольорів, у яких виступала, наприклад: **«сині»** – прізвисько лондонського «Челсі», який грає в синій формі; **«лілово-білі»** – лондонський «Тотенхем»; **«вершкові»** – іспанський «Реал» із Мадрида; **«синьо-гранатові»** – прізвисько каталонської «Барселони». Цікавим є приклад, коли прізвисько-кольороназва футбольного клубу стає поштовхом до творення ще одного прізвиська, як у випадку з туринським «Ювентусом», який за вибір ахроматичних, **чорних** і **білих** барв, а саме такій кольоровій гамі у своєму гардеробі найчастіше надавали перевагу старші пані в Італії, стали згодом називати **«Старою сеньйорою»** [3]. Проте існує й інша, радше гумористична, версія походження прізвиська **«Стара сеньйора»**, у якій також функціонує кольороназва. (На початках свого існування туринський «Ювентус», що був студентською командою, через брак коштів придбав для виступів найдешевшу форму **рожевого** кольору. Під час матчу хтось з уболівальників, побачивши колір екіпірування футболістів, вигукнув: «У що ви вбралися? Ви що, зшили форму з панталонів старої сеньйори?») [6]. Мабуть, у цьому трактуванні походження назви туринського клубу більше вигадки, проте використання рожевої барви, як додаткової до традиційних кольорів, у футбольній атрибутиці «Ювентуса» впродовж останніх років – факт [2].

Кольори є одним із найважливіших атрибутів будь-якої футбольної команди. Вони вже давно означають набагато більше, аніж найпростіший спосіб ідентифікувати гравців команд-суперниць. Адже недарма кажуть про футболістів, що вони захищають **кольори** певної команди. **Клубні барви** відображено як в основній атрибутиці команд – формі гравців, емблемах команди, – так і в різноманітній атрибутиці футбольних уболівальників – прапорах, шаликах, футболках, кепках тощо. Для футбольних фанатів це ще й священний символ рідного клубу. Назви **клубних кольорів** у фанатській субкультурі є й назвами команд, і найменуваннями фанатів цього клубу. Такі метонімічні назви – один із продуктивних способів творення номінацій у соціолекті футбольних фанатів. **Клубні барви** є засобом візуальної та вербальної ідентифікації фанатів. Використання прізвиськ футбольних команд, насамперед тих, які є кольорономенами, у середовищі футбольних фанатів значно частотніші, аніж уживання офіційних назв.

Кожна футбольна команда може мати від одного до трьох своїх **кольорів**. Вибір того чи іншого кольору не є випадковим, це – своєрідна данина історії, збереження традицій. Українські футбольні команди використовують здебільшого дво- та трикольорові назви, зокрема два колористичні компоненти у складі прізвиська мають львівські «Карпати» – **зелено-білі**; київське «Динамо» – **біло-сині**; донецький «Шахтар» – **оранжево-чорні, помаранчево-чорні**; харківський «Металіст» – **синьо-жовті**; закарпатська «Говерла» – **жовто-сині**; луцька «Волинь» – **біло-малинові, біло-червоні**; полтавська «Ворскла» – **біло-зелені**; тернопільська «Нива» – **жовто-зелені**; чернівецька «Буковина» та охтирський «Нафтовик» – **жовто-чорні**; одеський «Чорноморець» – **чорно-сині**; криворізький «Кривбас» – **червоно-білі**; київський «Арсенал» – **червоно-сині**; донецький «Металург» – **синьо-білі**; футбольний клуб «Львів» – **синьо-золоті**; луганська «Зоря» – **чорно-білі**; маріупольський «Іллічівець» – **оранжево-сині**; футбольний клуб «Харків» і стрийська «Скала» – **зелено-малинові**; овідіопольський «Дністер» та кіровоградська «Зірка» – **червоно-жовті**; рівненський «Верес» – **біло-чорні**.

Три складники використано в назвах-прізвиськах таких футбольних клубів: дніпропетровський «Дніпро» – **синьо-біло-голубі, синьо-біло-блакитні**; запорізький «Металург» – **червоно-жовто-чорні**; сімферопольська «Таврія» – **біло-червоно-сині**; футбольний клуб «Олександрія» – **жовто-зелено-чорні**; київський ЦСКА – **біло-червоно-чорні**. Винятком є одеський «Чорноморець», який поряд із прізвиськом, утвореним із двох назв кольорів, має ще й однокомпонентний кольорономен-прізвисько – **ультрамаринові**.

Характерно, що в колористичних прізвиськах українських футбольних команд спектр барв є доволі збідненим: використано переважно ахроматичні назви – **білий** і **чорний** та хроматичні – **червоний, оранжевий, жовтий, зелений, синій, голубий, ультрамариновий**; мало похідних назв кольорів, за винятком **помаранчевого, золотого** й **малинового** (у світовій практиці серед прізвиськах футбольних клубів зафіксовано чимало кольороназв, що походять від назв предметів, речовин, зокрема: **вершковий** (іспанський «Реал»), **канарковий** (англійський «Норвіч», французький «Нант», турецький «Фенербахче»), **рожевий** (англійський «Портсмут»; **рожевий** у поєднанні з **чорним** – італійський «Палермо»), **мандариновий** (англійський «Блекпул»), **нефритовий** (англійський «Стамфорд Брідж»), **бордовий** (англійський «Хайбері»), **буриштиново-шоколадний** (англійський «Саттон

Юнайтед»), *гранатовий* (у поєднанні із *синім*) (іспанська «Барселона»), *ліловий* (у поєднанні з *білим*) (лондонський «Тотенхем»), *колір електрик* (у поєднанні з *білим*) (московський «ЦСКА») [1–3; 6]).

Що ж до прізвиськ українських футбольних клубів, в основі номінації яких – колористична лексика, то їх особливістю є те, що не завжди можна точно встановити, яка асоціація лягла в основу вибору того чи того кольорономена для називання команди.

Символіка київського «Динамо» має два кольори – *білий* і *синьо-голубий*. У 1924 р., коли створювалося спортивне товариство «Динамо», яке представляє однойменна команда, у статуті затверджено *біло-сині* барви, які мали символізувати світлі та чисті думки працівників-чекістів, чийм клубом тоді було «Динамо». Упродовж існування динамівського клубу *голубий* і *синій* кольори, із якими пов'язують подібність до електрики, а відповідно – до динамо-машини, конкурували між собою, але незмінним було поєднання з *білим*. Кілька років (у 90-ті) доповненням до основних слугувала *жовта* барва, а в останні роки знову відбулося повернення до первісного варіанта – *біло-синіх* кольорів [2].

Багато українських футбольних команд, подібно до європейських клубів, керувались історичними традиціями та географічним принципом: як у виборі самої назви, так і в доборі кольорів, зокрема луцька «Волинь» обрала *малиново-білі* кольори герба Волині, ужгородська «Говерла» – *жовто-сині* кольори герба Закарпаття, овідіопольський «Дністер» – *червоно-жовті* кольори прапора Овідіополя. Природні особливості певної частини України взято до уваги в колористиці львівських «Карпат» (зелень карпатських гір), донецького «Шахтаря» (руді та чорні терикони Донбасу), одеського «Чорноморця» (ультрамаринова барва моря).

Оранжево-чорні чи *помаранчево-чорні* барви донецького «Шахтаря» символізують сонце й вугільні терикони. Таке поєднання кольорів надзвичайно оригінальне, адже аналогів нема в колористиці жодного іншого клубу у світовому футболі. «Колористичними братами» «Шахтаря» може бути хіба що дортмундська «Борусія», яка також представляє шахтарський край і грає в *жовто-чорних* барвах. Символіку своїх кольорів дортмундці тлумачать так: *жовтий* зображає пиво, а *чорний* – вугілля [2].

Білий колір клубних барв львівських «Карпат» означає чистоту, а *зелений* – твердість, стійкість, приховану енергію, а також зелень Карпат – найвищого гірського пасма на Заході України. Аналогічний колористичний вибір в останні роки зробила полтавська «Ворскла», мотивуючи це *біло-зеленими* геральдичними традиціями Полтавщини. В українському чемпіонаті «Карпати» мають прізвисько *«зелено-білі»*, а «Ворскла» – *«біло-зелені»*. Ті самі барви львівської й полтавської команд – додатковий привід для постійних протистоянь фанатів двох клубів. Це питання принципове, особливо для львів'ян, і вони категоричні у своїх висловлюваннях: *«Зелено-білі барви – колгоспник їх не достойний!»* (у цьому *текстовику* фанатів «Карпат» використано ще одне прізвисько полтавського клубу – *«колгоспники»*, що походить від першої назви команди з Полтави – «Колгоспник», яку вона мала в 1955–1965 рр. як представник спортивного товариства «Колос»). За часи проведення незалежного українського чемпіонату «Ворскла» двічі змінювала *клубні барви*, і цю «кольорову невизначеність» полтавців висміюють львів'яни.

Деяким українським клубам удалося зберегти свої *кольори* впродовж усієї історії команди (таким прикладом може слугувати київське «Динамо»), інші ж – змінювали барви: чи то через суспільно-політичні обставини (наприклад, унаслідок ініційованого партійним керівництвом примусового об'єднання в 1982 р. двох львівських клубів – «СКА» і «Карпати» – за новоствореною командою «СКА-Карпати» закріплено *біло-червоні* барви армійського клубу, а не *зелено-білі* карпатівські; останні, фактично, заборонено – міліція пильно стежила, щоб на трибунах не з'являлась зелено-біла атрибутика), чи то фінансово-економічні (через зміну спонсорів).

Загалом, фанати вкрай негативно реагують на спроби змін клубних кольорів. Наприклад, фанати полтавської «Ворскли» апелювали до власників клубу стосовно повернення його барв і старої емблеми такими *текстовиками*: *«Зелено-білі назавжди!»* та *«Скільки емблем не малюйте, кращої за неї немає!»*. Випадки зміни *клубних кольорів* чи символіки команди, а це в українському футболі було не поодиноким явищем, особливо в 90-ті, не знаходять розуміння й підтримки серед уболівальників, які вважають, що треба зберігати вірність барвам рідної команди, дорожити історією клубу та підтримувати його традиції.

Фанати деяких українських футбольних команд використовують поряд з українськими кольорономенами-прізвиськами клубів англійські аналоги цих назв, наприклад: *green-white* – це львівські

«Карпати», *white-blue* – київське «Динамо», *white-green* – полтавська «Ворскла», *ultra marines* – одеський «Чорноморець», *black-white* – луганська «Зоря». Таку тенденцію в називанні можна пояснити як модою на англійську (більшість фанатів вважають себе англофілами), так і прагненням українських уболівальників долучитися до міжнародного фанатського руху. Нерідко футбольні фанати, говорячи про закордонні футбольні команди, використовують оригінальні прізвиська цих клубів, передані аналогічно до звучання у відповідних мовах, наприклад: *россо-нері (червоно-чорні)* – італійський «Мілан», *б'ярко-нері (біло-чорні)* – туринський «Ювентус» тощо.

Вагомість клубних *барв* підтверджується в текстах фанатських скандувань, *зарядів* і пісень, які звучать на стадіонах; як, наприклад, у *заряді* фанів львівських «Карпат»: «*Зелено-білі наші кольори. Ми непереможні – шаблі догори*». *Кольори клубу* надзвичайно важливі під час організації підтримки улюбленої команди: «*Вперед, "Карпати", вперед до бою! Твої фанати разом з тобою і твої барви зелено-білі у нашій серці назавжди!*».

У фанатських скандуваннях та піснях прізвисько-кольорномен їхньої улюбленої футбольної команди використовується дуже часто: «*Колише вітер наші прапори; Зелено-білі їхні кольори*» (львівські «Карпати»); «*Синій-синій – самий сильний*» (київське «Динамо»).

У текстах офіційних гімнів більшості українських команди є рядки, де вжито колористичне прізвисько клубу, наприклад: «*Гей догори! Гей догори! Зелено-білі прапори. Шарфи літають у всі боки – "Карпати" знов перемогли!*»

Барви клубу є священними для спільноти уболівальників. Вони пов'язані з історією, традиціями певної команди та постійно за нею закріплені.

Отже, як засвідчив аналіз, у соціолекті українських футбольних фанатів активно використовуються кольороназви – переважно в прізвиськах команд та в номінаціях фанатів футбольних клубів. В основу називання за допомогою колірної лексики найчастіше покладено асоціації, пов'язані з офіційними кольорами клубу, специфікою певної місцевості, із якої походить команда, хоча нерідко вибір кольорів та їх поєднання є цілком випадковим і нічим не вмотивованим. Специфічні тексти фанатського фольклору – скандування, гасла, заряди, текстовики та пісні – засвідчують високу частотність функціонування прізвиськ-кольороназв футбольних команд у них.

Джерела та література

1. Иванов А. Цвета футбольных клубов [Электронный ресурс] / Алексей Иванов. – Режим доступа : <http://www.football.ua> (12.03.2013)
2. Клубные цвета отечественных футбольных команд [Электронный ресурс]. – Режим доступа : http://oblavkov.ucoz.ru/news/klubnye_cveta_otchestvennykh_futbolnykh_komand/20 (11.02.2012)
3. Коцький-Боб'як М. «Бомжі» та кіннота Семена Будьонного [Електронний ресурс] / Мстислав Коцький-Боб'як // Ратуша. – 2010. – 01.04. – Режим доступу : <http://ratusha.lviv.ua/index.php?dn=news&to=art&id=80>
4. Кудрявцева Л. А. Словарь молодежного сленга города Киева. 2300 слов и выражений : [учеб. пособие] / Л. А. Кудрявцева, И. Г. Приходько ; под ред. Л. А. Кудрявцевой. – Киев : Киев. нац. ун-т им. Т. Шевченка, 2006. – 198 с.
5. Мартос С. А. Сленг як складова молодіжної субкультури / С. Мартос // Південний архів. Філологічні науки : [зб. наук. пр.]. – Херсон : Вид. ХДУ, 2003. – Вип. XXI. – С. 111–114.
6. Прізвиська футбольних клубів. Які вони? [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://football.lviv.ua/uk/euro/bombardirs/roster/20-euro2012/97> (27.02.2011)
7. Процик І. Вербальне самовираження в субкультурі українських футбольних уболівальників / І. Процик // Мова і суспільство : [зб. наук. пр.]. – Львів : Львів. нац. ун-т ім. І. Франка, 2012. – Вип. 3. – С. 224–229.
8. Процик І. Термінологія в мовленні футбольних фанатів / І. Процик // Вісн. Нац. ун-ту «Львівська політехніка». Сер. : Проблеми української термінології. – 2011. – № 709. – С. 112–115.
9. Процик І. Соціолект українських футбольних фанатів / І. Процик // Вісн. Львів. ун-ту. Сер. філологічна. – 2012. – Вип. 57. – С. 285–290.
10. Ставицька Л. Аргю, жаргон, сленг: Соціальна диференціація української мови / Л. Ставицька. – К. : Критика, 2005. – 464 с.

Процик Ірина. «Зелено-белые наши цвета...»: цветообозначения в социолекте украинских футбольных фанатов. В статті говориться о функціонуванні цветообозначень в речі українських футбольних фанатов. Проаналізовані номінації, в яких використані цветоративи, – прозвища футбольних ко-

манд. Определено, какие ассоциации положено в основу такого называния: прежде всего, официальные цвета футбольного клуба, специфика региона, из которого происходит команда, а также совершенно случайные ассоциации. Описаны цветономены, которые украинские фанаты используют для идентификации собственных команд, а также приведены примеры наименований-прозвищ иностранных футбольных клубов, в назывании которых используется цветовая лексика. Рассмотрено также функционирование колористической лексики в текстах, которые составляют специфику социолекта украинских футбольных фанатов, в частности в фанатском фольклоре – скандированиях, лозунгах, зарядах, текстовиках и песнях.

Ключевые слова: социолект украинских футбольных фанатов, цветообозначение, клубные цвета, прозвище команды, фанатский фольклор.

Protsyk Iryna. «Our Colours Are Green-white...»: Colour Names in the Sociolect of Ukrainian Football Fans. The article deals with the colour names in the speech of Ukrainian football fans. The nominations using colour names-nicknames of football teams are analyzed. The article reveals the associations (official football club's colours, region's specific features, sometimes chance associations) lying in the naming. Colour nomens used by Ukrainian football fans to identify own teams are described. The examples of nick names of foreign clubs with colour associations are also given. The author analyzes the functioning of colour vocabulary in the specific texts of Ukrainian football fans sociolect especially in fans' folklore (scansion, slogans, songs etc.).

Key words: sociolect of Ukrainian football fans, colour name, club's colours, team's nickname, fans folklore.

Стаття надійшла до редколегії
05.08.2013 р.